

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **M. V.**
bytem X,
zastoupena advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5

a

odpůrci: **Zastupitelstvo obce Chářovice**
sídlem Chářovice 38, 257 41 Chářovice

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. 092987/2016/KUSK, **spojené s návrhem na zrušení opatření obecné povahy** – nařízení č. 2/2006 o stavební uzávěře vydaného odpůrcem dne 29. 12. 2006,

takto:

- I. Řízení se v části týkající se návrhu na zrušení opatření obecné povahy – nařízení č. 2/2006 o stavební uzávěře vydaného odpůrcem dne 29. 12. 2006 zastavuje.
- II. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 4 000 Kč. Zaplacený soudní poplatek bude vrácen z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Odpůrce je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení v části týkající se návrhu na zrušení opatření obecné povahy částku ve výši 6 250 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D.
- IV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. 092987/2016/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení v části směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. 092987/2016/KUSK, částku ve výši 9 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 16. 9. 2016, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Městského úřadu T. n. S., odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 6. 1. 2016, č. j. MÚTnS-0123/2016. Stavební úřad tímto usnesením zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 250/2014 Sb. (dále jen „správní řád“) územní řízení ve věci dělení pozemků p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, vše v katastrálním území Ch., zahájené na žádost žalobkyně, J. V., J. P. a J. P.. Důvodem pro zastavení řízení bylo to, že žadatelé nedoložili doklad o zaevidování územní studie u příslušného úřadu územního plánování. Žalobkyně svou žalobu spojila s návrhem na zrušení nařízení č. 2/2006 o stavební uzávěře vydaného odpůrcem dne 29. 12. 2006 (žalobkyně je chybně označuje jako nařízení ze dne 19. 12. 2006; dále jen „nařízení č. 2/2006“), jímž byla vyhlášena *„stavební uzávěra v území obce Chářovice, vymezené hranicemi lokalit 4 a 6 schválené změny č. 1 ÚPSÚ Chářovice z důvodu zpracování podrobné dokumentace (urbanistické studie) celého zastavitelného území v této lokalitě, s komplexním řešením dopravy a technického vybavení“*.
2. Žalobkyně nejprve konstatuje, že nařízení č. 2/2006 není nijak časově omezeno, přestože povinnost předkládat urbanistické studie časově omezoval již § 40 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, účinný do 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“). Povinnost předkládat podkladové materiály časově omezuje také zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 91/2016 Sb. (dále jen „stavební zákon z roku 2006“), a to například v ustanoveních § 97 odst. 1, § 99 odst. 1, § 43 odst. 2, stejně jako přechodné ustanovení čl. II odst. 5 zákona č. 350/2012 Sb. Povinnost omezit stavební uzávěru časově pak potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 4 Ao 3/2011-103 (dostupném stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Žalobkyně má za to, že na její situaci nedopadají žádná zákonná ustanovení (včetně přechodných), a proto byla povinna předložit územní studii bez jakéhokoli časového omezení. Ačkoliv je stavební uzávěra účinná od roku 2006, odpůrce územní studii nikdy nezačal pořizovat, a tedy byl nečinný. Žalobkyně podala podnět k pořizení územní studie v roce 2015, načež zastupitelstvo odpůrce přijalo dne 3. 9. 2015 usnesení o pořizení územní studie. Ta však do dne podání žaloby nebyla zpracována ani žalobkyni není známo, že by byly učiněny jakékoli kroky k jejímu zpracování. Žalobkyně uzavírá, že předložení územní studie bylo pro žalobkyni nerealizovatelnou povinností.
3. Samotná stavební uzávěra i napadené rozhodnutí dle názoru žalobkyně porušují princip proporcionality. Stavební uzávěra dlouhodobě brání žalobkyni ve výkonu jejího

vlastnického práva k pozemkům a žalobkyně je odkázána na diskreci odpůrce bez jakékoli možnosti ovlivnit pořízení územní studie. Žalobkyně se proto rozhodla pořídit územní studii na vlastní náklady. Příslušný úřad tuto územní studii ovšem odmítl zaevidovat, byť její obsah potvrdil jako věcně správný. Žalobkyně žalovanému vytýká, že se nedostatečně vypořádal s její námitkou o nesplnitelnosti podmínky předložit urbanistickou studii. Stavební zákon z roku 2006 již urbanistickou studii jako územně plánovací podklad nezná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze shrnul úpravu urbanistické a územní studie, načež konstatoval, že podmínka vytvoření podrobné dokumentace nemůže být ignorována pouze proto, že již neexistuje zmocňovací zákon, který stanovení takové podmínky umožňoval. Žalovaný se také nezabýval tvrzením žalobkyně, že příslušný úřad souhlasil s rozdělením pozemků, a tak neexistovala podstatná vada žádosti.

4. Žalovaný ve svém vyjádření zpochybňuje včasnost žaloby, neboť má za to, že nebyla podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí. Na to žalobkyně reagovala replikou, v níž uvedla, že žaloba byla podána včas, neboť poslední den lhůty k jejímu podání připadl na neděli 18. 9. 2016, a tedy bylo posledním dnem lhůty pondělí 19. 9. 2016.
5. Odpůrce ve vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy vysvětluje, že až do roku 2015 nepodal žádný z dotčených vlastníků podnět k pořízení územní studie, a tak nebyl důvod územní studii připravovat. Na základě podnětu žalobkyně a J. V. odpůrce rozhodl dne 3. 9. 2015 o pořízení územní studie, která byla zaregistrována žalovaným dne 21. 8. 2017.

II. Právní posouzení věci krajským soudem

6. Soud se nejprve zabýval tím, zda byla žaloba proti napadenému rozhodnutí podána včas. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla v době doručování zásilky s napadeným rozhodnutím zastižena na své adrese, byla písemnost dne 7. 7. 2016 uložena u poskytovatele poštovních služeb. Žalobkyně si zásilku nevyzvedla v zákonem stanovené lhůtě deseti dnů od jejího uložení, a tak k doručení došlo tzv. fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu. Poslední den desetidenní lhůty ve smyslu naposledy zmíněného ustanovení připadl na neděli 17. 7. 2016, přičemž účinky doručení nastaly v nejbližší následující pracovní den, tj. pondělí 18. 7. 2016 (k účinkům doručování fikcí podle správního řádu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 157/03, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 As 78/2009-76, či ze dne 27. 5. 2010, č. j. 9 As 55/2009-45). Protože poslední den dvouměsíční lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) připadl na neděli 18. 9. 2016, posunul se poslední den lhůty na pondělí 19. 9. 2016 (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Zástupkyně žalobkyně odeslala žalobu prostřednictvím datové schránky již v pátek 16. 9. 2016, a tedy před uplynutím lhůty k podání žaloby.
7. Protože žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

A) K částečnému zastavení řízení

8. Žalobkyně spojila žalobu s návrhem na zrušení nařízení odpůrce č. 2/2006. Toto nařízení bylo vydáno ještě za účinnosti stavebního zákona z roku 1976, v souladu s jehož § 33 odst.

3 bylo možné stavební uzávěru vyhlásit nařízením obce s tím, že podle § 84 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění platném v době vydání nařízení č. 2/2006, platilo, že pokud není zřízena rada obce, vydá nařízení obce zastupitelstvo. Přestože stavební uzávěra byla vyhlášena formou nařízení, je třeba nahlížet na ni z materiálního hlediska a považovat ji za opatření obecné povahy ve smyslu správního řádu a stavebního zákona z roku 2006 (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 6 Ao 2/2009-86, publikovaný pod č. 2405/2011 Sb. NSS). Spojila-li tedy žalobkyně žalobu proti napadenému rozhodnutí s návrhem na zrušení nařízení č. 2/2006, pak v souladu s § 101a odst. 1 větou poslední s. ř. s. požádala o tzv. incidenční přezkum opatření obecné povahy.

9. Pokud jde o označení odpůrce, soud si je vědom toho, že rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla předložena k posouzení otázka, zda je odpůrcem v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vydaného orgánem obce v přenesené působnosti obec či rada, resp. zastupitelstvo této obce (viz předkládací usnesení prvního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 As 454/2017-82). Krajský soud v této věci nepovažoval za nezbytné přerušit řízení až do doby vydání rozhodnutí rozšířeného senátu a vyšel z judikatury, která v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vydaného v přenesené působnosti považovala za odpůrce konkrétní orgán obce, jenž napadený akt vydal, tj. rada nebo zastupitelstvo obce (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 9 As 6/2017-113, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 6 As 131/2014-43, nebo ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 Ao 7/2010-73). Krajský soud ve shodě s předkládacím usnesením č. j. 1 As 454/2017-82 zastává názor, že ve věcech zákonem přenesené působnosti vykonávají svou pravomoc přímo orgány obce jako správní orgány ve smyslu svazku kompetencí, které jim byly zákonem svěřeny. V řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vydaného v přenesené působnosti proto nemůže být odpůrcem sama obec, neboť ta takové opatření obecné povahy nevydává (srov. také rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2017, č. j. 50 A 13/2017-86, konkrétně jeho odst. 31). Pasivně legitimováno v této věci proto musí být přímo zastupitelstvo obce Ch., které vydalo nařízení č. 2/2006.
10. V průběhu soudního řízení vyšlo najevo, že odpůrce usnesením č. 4/2017 ze dne 30. 11. 2017 zrušil napadené nařízení č. 2/2006 pro lokalitu 6 v katastrálním území Ch.. Žalobkyně proto podáním ze dne 17. 4. 2018 vzala svou žalobu v části týkající se zrušení nařízení č. 2/2006 zpět.
11. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Protože obsah podání, jímž žalobkyně bere svou žalobu částečně zpět, je jednoznačný a nevzbuzuje pochybnosti, rozhodl soud I. výrokem tohoto rozsudku, že se řízení v části, jež se týká návrhu na zrušení opatření obecné povahy, zastavuje.
12. Podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) soud při zastavení řízení před prvním jednáním vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč. Žalobkyně zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za návrh na zrušení opatření obecné povahy, a tak soud II. výrokem tohoto rozsudku rozhodl, že se jí tento soudní poplatek snížený o 20 % vrací.
13. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem

k tomu, že odpůrce zrušil napadené opatření obecné povahy až po podání žaloby a tato skutečnost byla důvodem pro zpětvzetí návrhu, má žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení vůči odpůrci v celkové výši 6 250 Kč (III. výrok rozsudku). Tato částka sestává z náhrady za nevrácenou část soudního poplatku ve výši 1 000 Kč a odměny zástupkyně žalobkyně ve výši 5 250 Kč, kterou soud vypočítal níže uvedeným způsobem:

14. Podání žaloby proti napadenému rozhodnutí spojené s návrhem na zrušení opatření obecné povahy, stejně jako převzetí a přípravu zastoupení soud s ohledem na § 8 odst. 3 ve spojení s § 7 bodem 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) považoval vždy za jediný úkon po 3 100 Kč. Ke každému z těchto úkonů je třeba přičíst paušální částku jako náhradu hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že každý z těchto úkonů směřoval současně proti žalovanému i odpůrci, připadá na odpůrce pouze polovina takto vynaložených nákladů. Za zastupování ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy proto přísluší žalobkyni náhrada nákladů řízení v rozsahu 50 % ze dvou úkonů po 3 100 Kč a ze dvou režijních paušálů po 300 Kč, tj. 3 400 Kč. K tomu je třeba ještě přičíst odměnu za jeden samostatný úkon právní služby, jímž bylo zpětvzetí návrhu na zrušení opatření obecné povahy, hodnocený částkou 1 550 Kč podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu a související jednu paušální částku po 300 Kč. Protože zástupkyně žalobkyně není plátkyní daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se její odměna o náhradu odpovídající této dani.

B) K nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného

15. Soud dále posuzoval důvodnost žaloby v části směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Protože žalobkyně provázala důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí se zněním nařízení č. 2/2006, zabýval se soud i vyhlášenou stavební uzávěrou, byť s ohledem na částečné zpětvzetí a zrušení nařízení č. 2/2006 nemohl výrokem rozsudku toto opatření obecné povahy zrušit.
16. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:
17. Podle § 1 nařízení č. 2/2006 byla vyhlášena stavební uzávěra na území vymezeném hranicemi lokalit 4 a 6 schválené změny č. 1 územního plánu sídelního útvaru Ch., a to z důvodu zpracování podrobné dokumentace (urbanistické studie) celého zastavitelného území v této lokalitě. Podle § 2 téhož nařízení se v daném území „zakazuje provádění veškerých staveb, včetně přípojek na veřejné rozvodné sítě, s výjimkou úprav nevyžadujících stavební povolení“. Podle § 4 nařízení č. 2/2006 se stavební uzávěra nevztahuje na stavby, pro které bylo vydáno ke dni účinnosti tohoto nařízení územní rozhodnutí nebo stavební povolení.
18. Ve správním spise je dále založena část textové části změny č. 1 územního plánu sídelního útvaru Ch. ze dne 29. 12. 2006, v níž je uvedeno, že „[n]a základě požadavku obce budou pro lokality č. 3, 4 a 6 zpracovány podrobné dokumentace (urbanistické studie) celého zastavitelného území v těchto lokalitách, s komplexním řešením dopravy a technického vybavení.“
19. Žalobkyně, J. V., J. P. aj. P. (dále též „žadatelé“) podali dne 6. 3. 2015 (v pořadí druhou) žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemků p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X v katastrálním území Ch. podle § 82 a § 86 stavebního zákona z roku 2006, prostřednictvím níž požádali o rozdělení těchto pozemků podle přiloženého zákresu za

účelem vytvoření šesti stavebních parcel pro šest rodinných domů. Ve své žádosti odkázali na územní studii a přílohy z předešlého řízení, v němž nebyli se svou obdobnou žádostí úspěšní. Územní studie o dělení pozemků, jež je založena ve správním spise, byla vypracována na žádost pana J. V. v únoru 2015 Ing. arch. Z. O..

20. Stavební úřad žadatele vyzval, aby doplnili svou žádost o doklad o zaevidování územní studie u příslušného úřadu územního plánování, jímž byl Městský úřad B., odbor výstavby a územního plánování, a aby upravili návrh na dělení pozemků, neboť návrh zcela neodpovídal dělení pozemků dle předložené územní studie. V reakci na tuto výzvu žadatelé zaslali stavebnímu úřadu zákres situace v území a současně sdělili, že takto provedou dělení pozemků. Na základě dotazu J. V. pak stavební úřad sdělil, že dělení pozemků je v souladu s upraveným návrhem územní studie. Na zbývající část výzvy reagovali žalobkyně a J. V. vyjádřením, v němž mimo jiné uvedli, že požadavek stavebního úřadu k doložení dokladu o zaevidování územní studie nemá oporu v zákoně, přičemž poukazovali na to, že stavební zákon z roku 2006 pojem urbanistická studie nezná a že urbanistická studie nemusí mít formu územní studie, a tak ji není třeba evidovat u příslušného úřadu územního plánování. Dále konstatovali, že podmínku dle územního plánu nelze splnit, neboť nebyla stanovena lhůta pro vyhotovení urbanistické studie a přiměřená lhůta již uplynula. Přílohou ke svému vyjádření žadatelé zaslali urbanistickou studii vyhotovenou na žádost J. V. v únoru 2015 Ing. arch. Z. O..
21. Dne 23. 9. 2015 stavební úřad opětovně vyzval žadatele, aby do 30. 11. 2015 předložili doklad o zaevidování územní studie s odůvodněním, že změna č. 1 územního plánu ukládá povinnost vypracovat podrobnou dokumentaci – urbanistickou studii celého zastavitelného území, na což nemá vliv to, že nebyla určena lhůta pro vypracování takové studie. Usnesením ze dne 6. 1. 2016 pak stavební úřad územní řízení zastavil, neboť žadatelé nedoložili doklad o zaevidování územní studie u příslušného úřadu územního plánování, a to bylo dle stavebního úřadu podstatnou vadou, která bránila pokračování v řízení.
22. Žalobkyně podala proti usnesení stavebního úřadu odvolání. Z důvodu, že stavební zákon z roku 2006 nezná pojem urbanistická studie, měla za to, že postačují dokumenty, které předložila v územním řízení, protože nemusely mít formu územní studie a nebylo třeba je evidovat u příslušného úřadu. Tvrdila také, že podmínku podle změny č. 1 územního plánu nelze naplnit, přičemž vyjádřila přesvědčení, že zastavení územního řízení nebylo namístě.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal odvolání důvodným. Ačkoliv stavební zákon z roku 2006 nezná pojem urbanistická studie, upravuje územní studii, která je podobným územně plánovacím podkladem. Urbanistický rozvoj v území je podmíněn vypracováním urbanistické, resp. územní studie nejen v územním plánu, ale především v nařízení č. 2/2006. Podmínka vypracování podrobné dokumentace tak podle žalovaného nemůže být ignorována pouze proto, že již neplatí zmocňovací zákon, který umožňoval požadovat zpracování urbanistické studie. Požadavek stavebního úřadu na předložení dokladu o zaevidování územní studie proto není nezákonný ani nadbytečný. Žalovaný dále připustil, že podmínka zpracování urbanistické studie uvedená v územním plánu by mohla být opomenuta, a to i vzhledem ke znění § 43 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006. Nařízení č. 2/2006 o stavební uzávěře, byť je strohé a nedokonalé, však ignorovat nelze. Žalobkyně dle mínění žalovaného sice vyvinula snahu splnit požadavek stavební uzávěry, nicméně dokumentaci, kterou předložila, nelze pokládat za územní studii. Stavební úřad mimo to

vyzval žalobkyni k předložení dokladu o evidenci územní studie a nepožadoval vypracování územní studie jako takové, neboť žalobkyně sama pořizovatelkou územní studie být nemůže.

24. Soud se měl na základě žaloby v tomto soudním řízení zabývat zejména tím, zda byl požadavek na předložení dokladu o zaevidování územní studie splnitelný a zda žalovaný tuto problematiku posoudil přezkoumatelným způsobem. Aby soud mohl poskytnout odpověď na tyto otázky, musel jako předběžnou otázku řešit nejprve to, zda stavební uzávěra vyhlášená nařízením č. 2/2006, které tvořilo právní základ úvah žalovaného, vůbec dopadala na záměr žalobkyně a ostatních žadatelů. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak nebylo.
25. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zaměřil na § 1 nařízení č. 2/2006, podle něhož byla stavební uzávěra vyhlášena za účelem vypracování podrobné dokumentace, avšak zcela pominul znění § 2 téhož nařízení. Podle § 2 nařízení č. 2/2006 stavební uzávěra dopadala na „*provádění veškerých staveb, včetně přípojek na veřejné rozvodné sítě, s výjimkou úprav nepožadujících stavební povolení*“, z čehož je zcela zřejmé, že se stavební uzávěra dotkla pouze rozhodování podle části druhé stavebního zákona z roku 1976 a posléze podle části čtvrté stavebního zákona z roku 2006, jež upravují provádění staveb. Stavební uzávěra však nijak nebránila tomu, aby v dotčených lokalitách 4 a 6 docházelo k dělení pozemků, neboť to není prováděním stavby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k této skutečnosti nijak nepřihlédl a přistupoval k záměru žalobkyně a ostatních žadatelů rozdělit pozemky stejně, jako by šlo o záměr provést stavbu. Byť žadatelé v žádosti o dělení pozemků uvedli, že na rozdělených pozemcích hodlají v budoucnu postavit šest rodinných domů, v územním řízení žádali pouze o dělení pozemků, a nikoli o umístění, natožpak povolení stavby. Jejich budoucí stavební záměr předmětem územního řízení nebyl, a tak nemohl mít za následek to, že by se stavební uzávěra rozhodování v územním řízení jakkoli dotkla.
26. Pokud tedy žalovaný shledal, že žalobkyně byla povinna předložit v územním řízení doklad o zaevidování územní studie u příslušného správního orgánu na základě nařízení č. 2/2006, které na věc nedopadalo, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť jeho právní závěry vůbec neodpovídají v řízení zjištěným rozhodným skutečnostem a není z něj jakkoliv patrné, proč žalovaný vlastně toto nařízení na věc žalobkyně aplikoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). K této skutečnosti přitom soud musel přihlídnout z úřední povinnosti, jelikož bránila věcnému přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS).
27. Soud si je vědom toho, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval i tím, že požadavek na předložení dokladu o zaevidování územní studie plynul ze změny č. 1 územního plánu. Z napadeného rozhodnutí je však vysledovatelné, že žalovaný tuto okolnost nepokládal za rozhodující, neboť shledal, že podmínka dle změny č. 1 územního plánu „*by mohla být v odůvodněných případech opomenuta. A to i z důvodů uvedených odvolatelem, který poukazuje na § 43 odst. 2 stavebního zákona* (tj. stavební zákon z roku 2006 – poznámka soudu)“. Žalovaný se touto problematikou blíže nezabýval a za podstatné pokládal pouze nařízení č. 2/2006. Soud tedy nemohl dospět k závěru, že napadené rozhodnutí ob stojí i navzdory zjištěné vadě nepřezkoumatelnosti. Z napadeného rozhodnutí totiž jednoznačně neplyne, že žalovaný zastával názor, že by žalobkyně byla povinna předložit doklad o zaevidování územní studie i za předpokladu, že by na její věc

nedopadalo nařízení č. 2/2006. V situaci, kdy je argumentace nařízením č. 2/2006 nepřezkoumatelná, nelze z napadeného rozhodnutí dovodit, proč měla žalobkyně a ostatní žadatelé předkládat doklad o zaevidování územní studie.

28. Soud tedy napadené rozhodnutí výrokem IV tohoto rozsudku bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť shledal, že žalovaný vycházel z nařízení č. 2/2006 o stavební uzávěře, které na věc nedopadalo, aniž jakkoliv vysvětlil, z jakého důvodu tak činí. Za těchto okolností bylo nadbytečné zabývat se tím, zda se žalovaný dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně nebo zda byl na ni kladený požadavek splnitelný. Nejprve je na žalovaném, aby v dalším řízení znovu posoudil, zda stavební úřad v územním řízení o dělení pozemků oprávněně požadoval po žalobkyni předložení dokladu o zaevidování územní studie, resp. zda bylo správné, že územní řízení pro nepředložení takového dokladu zastavil.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni soud přiznal V. výrokem rozsudku právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu proti napadenému rozhodnutí a z odměny zástupkyně žalobkyně ve výši 6 800 Kč.
30. Soud považoval shodně jako při výpočtu náhrady nákladů žalobkyně proti odpůrci podání žaloby proti napadenému rozhodnutí spojené s návrhem na zrušení opatření obecné povahy, stejně jako převzetí a přípravu zastoupení, s ohledem na § 8 odst. 3 ve spojení s § 7 bodem 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu vždy za jediný úkon po 3 100 Kč. Ke každému z těchto úkonů je třeba přičíst paušální částku jako náhradu hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že každý z těchto úkonů směřoval současně proti žalovanému i odpůrci, připadá na žalovaného pouze polovina takto vynaložených nákladů. Na náhradě odměny za zastupování ve věci žaloby proti napadenému rozhodnutí proto přísluší žalobkyni náhrada nákladů řízení v rozsahu 50 % ze dvou úkonů po 3 100 Kč a ze dvou režijních paušálů po 300 Kč, tj. 3 400 Kč. K tomu je třeba ještě přičíst odměnu za jeden samostatný úkon právní služby, jímž byla replika hodnocená částkou 3 100 Kč podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, k níž se pojí paušální částka ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože tento úkon právní služby souvisel pouze s částí řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, má žalobkyně právo na náhradu nákladů s ním spojených (tj. 3 400 Kč) vůči žalovanému. Celkem jde tedy o odměnu ve výši 6 800 Kč. Zástupkyně žalobkyně není plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto se její odměna nezvyšuje o náhradu odpovídající této dani.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu